Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (astotā palāta)

2021. gada 3. jūnijā*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Tiesu iestāžu sadarbība civillietās – Regula (ES) Nr. 1215/2012 – Dalībvalsts tiesu starptautiskās jurisdikcijas noteikšana – 5. panta 1. punkts – Darba ņēmējs, kas ir dalībvalsts pilsonis – Līgums, kas noslēgts ar šīs dalībvalsts konsulāro pārstāvniecību citā dalībvalstī – Darba ņēmēja pienākumi – Publiskās varas prerogatīvu neesamība

Lietā C-280/20

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Sofiyski Rayonen sad* (Sofijas rajona tiesa, Bulgārija) iesniedza ar 2020. gada 27. maija lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2020. gada 25. jūnijā, tiesvedībā

ZN

pret

Generalno konsulstvo na Republika Bulgaria v grad Valensia, Kralstvo Ispania,

TIESA (astotā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs N. Vāls [*N. Wahl*], tiesneši F. Biltšens [*F. Biltgen*] un J. Pasers [*J. Passer*] (referents),

ģenerāladvokāts: M. Kamposs Sančess-Bordona [*M. Campos Sánchez-Bordona*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

– Bulgārijas valdības vārdā – *M. Georgieva* un *L. Zaharieva*, pārstāves,

– Čehijas valdības vārdā – *M. Smolek* un *J. Vláčil*, kā arī *I. Gavrilová*, pārstāvji,

– Eiropas Komisijas vārdā – *M. Heller* un *G. Koleva*, pārstāves,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – bulgāru.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās (OV 2012, L 351, 1. lpp.) 5. panta 1. punktu, lasot to kopsakarā ar šīs regulas trešo apsvērumu.

2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp ZN un *Generalno konsulstvo na Republika Bulgaria v grad Valensia, Kralstvo Ispania* (Bulgārijas Republikas ģenerālkonsulāts Valensijā (Spānijas Karaliste), turpmāk tekstā – "ģenerālkonsulāts") par prasību izmaksāt kompensāciju par neizmantoto apmaksāto ikgadējo atvaļinājumu.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

3 Regulas Nr. 1215/2012 3.–5. un 15. apsvērumā ir noteikts:

"(3) [Eiropas] Savienība ir noteikusi sev mērķi uzturēt un attīstīt brīvības, drošības un tiesiskuma telpu, *inter alia* veicinot tiesu iestāžu pieejamību, jo īpaši piemērojot tiesas nolēmumu un ārpustiesas lēmumu savstarpējas atzīšanas principu civillietās. Lai pakāpeniski izveidotu šādu telpu, Savienībai jāpieņem pasākumi saistībā ar tiesu sadarbību civillietās, kurām ir pārrobežu ietekme, īpaši tad, kad tas nepieciešams iekšējā tirgus pienācīgai darbībai.

(4) Dažas atšķirības starp valstu noteikumiem, kas reglamentē jurisdikciju un spriedumu atzīšanu, kavē pareizu iekšējā tirgus darbību. Būtiski ir noteikumi, lai vienādotu jurisdikcijas kolīziju normas civillietās un komerclietās un lai nodrošinātu ātru un vienkāršu dalībvalstī pieņemto spriedumu atzīšanu un izpildi.

(5) Uz šādiem noteikumiem attiecas tiesu iestāžu sadarbība civillietās Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 81. panta nozīmē.

[..]

(15) Jurisdikcijas noteikumiem vajadzētu būt ļoti paredzamiem, un tiem būtu jābalstās uz principu, ka jurisdikcijas pamatā ir atbildētāja domicils. Jurisdikcijai vienmēr vajadzētu būt pieejamai ar šādu pamatojumu, izņemot dažās skaidri noteiktās situācijās, kurās strīda priekšmets vai pušu autonomija garantē citu sasaistes faktoru. Juridiskas personas domicils jānosaka autonomi, lai kopējos noteikumus padarītu pārskatāmākus un novērstu jurisdikcijas kolīzijas."

4 Minētās regulas 1. panta 1. punktā ir minēts:

"1. Šo regulu piemēro civillietās un komerclietās neatkarīgi no tiesas iestādes būtības. Tā neattiecas jo īpaši uz nodokļu, muitas vai administratīvajām lietām vai uz valsts atbildību par darbību un bezdarbību, īstenojot valsts varu (*acta iure imperii*).

[..]"

5 Šīs regulas 5. panta 1. punktā ir paredzēts:

"Personas, kuru domicils ir kādā dalībvalstī, var iesūdzēt citas dalībvalsts tiesā vienīgi saskaņā ar šīs nodaļas 2. līdz 7. iedaļā izklāstītajiem noteikumiem."

6 Šīs regulas 7. panta 1. punkts ir formulēts šādi:

"Personu, kuras domicils ir kādā dalībvalstī, var iesūdzēt citā dalībvalstī:

1. a) lietās, kas attiecas uz līgumiem, – attiecīgās saistības izpildes vietas tiesās;
   b) šā noteikuma mērķiem un ja vien nepastāv citāda vienošanās, attiecīgās saistības izpildes vieta ir:

   – preču iegādes gadījumā – vieta dalībvalstī, kur saskaņā ar līgumu preces piegādāja vai tās būtu bijis jāpiegādā,

   – pakalpojumu sniegšanas gadījumā – vieta dalībvalstī, kurā saskaņā ar līgumu pakalpojums tika sniegts vai bija jāsniedz;
   c) ja nepiemēro b) apakšpunktu, tad piemēro a) apakšpunktu."

7 Minētās regulas 5. iedaļā ir reglamentēta jurisdikcija attiecībā uz atsevišķiem darba līgumiem. Saskaņā ar šīs pašas regulas 20. pantu, kas ir iekļauts minētajā iedaļā:

"1. Lietās, kas attiecas uz atsevišķiem darba līgumiem, jurisdikciju nosaka saskaņā ar šo iedaļu, neskarot 6. pantu, 7. panta 5. punktu un, ja prasība ir celta pret darba devēju, – 8. panta 1. punktu.

2. Ja darbinieks noslēdz atsevišķu darba līgumu ar darba devēju, kura domicils nav dalībvalstī, bet kuram ir filiāle, aģentūra vai cita struktūra vienā no dalībvalstīm, tad strīdos, kas izriet no filiāles, aģentūras vai struktūras darbības, uzskata, ka minētā darba devēja domicils ir minētajā dalībvalstī."

8 Atbilstoši regulas 21. pantam, kurš arī ir iekļauts tajā pašā iedaļā:

"1. Darba devēju, kura domicils ir kādā dalībvalstī, var iesūdzēt:

a) tās dalībvalsts tiesās, kurā ir viņa domicils; vai

b) citā dalībvalstī:
   i) tiesās tajā vietā, kur vai no kurienes darbinieks pastāvīgi veic darbu, vai tiesās tajā vietā, kur viņš to veicis pēdējoreiz; vai
   ii) ja darbinieks pastāvīgi neveic vai neveica darbu vienā noteiktā valstī – tiesās tajā vietā, kur atrodas vai atradās uzņēmums, kas pieņēma darbinieku.

2. Darba devēju, kuram kādā dalībvalstī nav domicila, var iesūdzēt dalībvalsts tiesā saskaņā ar 1. punkta b) apakšpunktu."

Bulgārijas tiesības

Darba kodekss

9 *Kodeks na truda* (Darba kodekss) 362. pantā ir noteikts:

"[..] Darba lietās starp darbiniekiem, kuri ir Bulgārijas valstspiederīgie un strādā ārvalstīs, un Bulgārijas darba devējiem ārvalstīs jurisdikcija ir Sofijas tiesām. Ja darba ņēmējs ir atbildētājs, jurisdikcija ir tā domicila tiesām valsts teritorijā."

Likums par diplomātisko dienestu

10 *Zakon za diplomaticheskata sluzhba* (Likums par diplomātisko dienestu) 21. pantā ir noteikts:

"(1) [..] Bulgārijas Republikas ārvalsts pārstāvniecība ir Ārlietu ministrijas teritoriāla struktūrvienība, kas veic diplomātisko un/vai konsulāro darbību citā valstī vai starpvaldību organizācijās.

(2) Ārvalsts pārstāvniecības ir:

1. vēstniecības;

2. pastāvīgās pārstāvniecības un pastāvīgās delegācijas starpvaldību organizācijās;

3. ģenerālkonsulāti, konsulāti, vīzu konsulāti un konsulārās aģentūras;

4. diplomātiskie biroji un koordinācijas biroji;

5. īpašās misijas saskaņā ar Konvenciju par īpašajām misijām, ko 1969. gada 8. decembrī [..] pieņēmusi ANO Ģenerālā asambleja.

(3) Ārvalsts pārstāvniecības atver, nosaka to veidu un slēdz Ministru padome pēc Ārlietu ministra priekšlikuma."

11 Likuma par diplomātisko dienestu 22. pantā ir paredzēts:

"(1) Ārvalsts pārstāvniecībā ietilpst vadītājs, diplomātiskais personāls, administratīvais un tehniskais personāls, kā arī apkalpojošais personāls Vīnes Konvencijas par diplomātiskajām attiecībām [..], kas noslēgta Vīnē 1961. gada 18. aprīlī, Vīnes Konvencijas par konsulārajām attiecībām [..], kas noslēgta Vīnē 1963. gada 24. aprīlī, kā arī Konvencijas par īpašajām misijām izpratnē.

(2) Ārvalsts pārstāvniecībā drīkst izveidot birojus atkarībā no to veida, funkcijām un sastāva.

[..]"

12 Šī likuma 80. pants ir formulēts šādi:

"Ar Ārlietu ministra rakstveida atļauju, kas piešķirta, pamatojoties uz pamatotu ziņojumu, pārstāvniecības ārvalstīs vadītājs var noslēgt darba līgumu ar vietējo iedzīvotāju."

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

13 ZN ir Bulgārijas valstspiederīgā, kuras dzīvesvieta ir Sofijā un kurai ir atļauja uzturēties Spānijā, kur viņa kā pakalpojumu sniedzēja sniedza ar ģenerālkonsulāta darbību saistītus pakalpojumus.

14 2019. gada 30. aprīlī ZN Bulgārijā cēla prasību pret ģenerālkonsulātu, lūdzot, pirmkārt, atzīt viņas darba attiecības un, otrkārt, izmaksāt kompensāciju par neizmantoto ikgadējo apmaksāto atvaļinājumu, proti, 120 neizmantotās ikgadējā atvaļinājuma dienas, kas atbilst 30 dienām gadā par laikposmu no 2013. gada 2. janvāra līdz 2017. gada 29. jūnijam.

15 ZN apgalvo, ka minētajā laikposmā viņa bija sniegusi pakalpojumus saistībā ar dokumentu saņemšanu lietās, kuras Bulgārijas valstspiederīgie veda konsulātā, kā arī pakalpojumus saistībā ar šo lietu vešanu saskaņā ar sešiem secīgiem līgumiem, kas noslēgti ar ģenerālkonsulātu.

16 ZN apgalvo, ka saskaņā ar Likumu par diplomātisko dienestu Bulgārijas Republikas pārstāvniecības var nodarbināt personas tikai saskaņā ar darba līgumiem, kurā noformētas darba attiecības starp darba devēju un darba ņēmēju. Šajā ziņā tā precizē, ka noslēgtie līgumi atbilst prasībām par darba līguma saturu saskaņā ar Bulgārijas tiesībām.

17 Savukārt ģenerālkonsulāts apstrīd Bulgārijas tiesu jurisdikciju izskatīt pamatlietu un atsaucas uz Spānijas tiesu kā ZN darbavietas tiesu jurisdikciju.

18 Iesniedzējtiesai ir šaubas par pārrobežu ietekmes esamību, jo pamatlieta attiecas uz Bulgārijas darbinieku un Bulgārijas darba devēju, un viņu tiesiskās attiecības ir cieši saistītas ar Bulgārijas Republiku.

19 Turklāt iesniedzējtiesa norāda, ka Bulgārijas likumā ir skaidri noteikts, ka iespējamās tiesvedības, kas saistītas ar līgumiem, kuri ir noslēgti starp ārvalstīs iedibinājušos Bulgārijas darba devēju un ārvalstīs strādājošu Bulgārijas valstspiederīgo, var izskatīt tikai Bulgārijas tiesas. Tā kā ģenerālkonsulāts ir kādā citā dalībvalstī iedibinājušās Bulgārijas valsts iestādes apakšstruktūra un tā darbība principā ir saistīta ar pakalpojumiem Bulgārijas valstspiederīgajiem, Regula Nr. 1215/2012 tādējādi neesot piemērojama tiesvedībām starp dalībvalsts valstspiederīgajiem un tās pašas dalībvalsts konsulārajām pārstāvniecībām, kas iedibinājušās citā dalībvalstī.

20 Šādos apstākļos *Sofiyski Rayonen sad* (Sofijas rajona tiesa, Bulgārija) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai Regulas (ES) Nr. 1215/2012 5. panta 1. punkts, lasot to kopsakarā ar tās trešo apsvērumu, ir jāinterpretē tādējādi, ka, lai noteiktu dalībvalsts tiesu starptautisko jurisdikciju strīdam starp darba ņēmēju, kurš ir šīs dalībvalsts valstspiederīgais, un šīs dalībvalsts konsulāro dienestu citas dalībvalsts teritorijā, ir jāpiemēro šī regula, vai arī šīs pašas tiesību normas ir jāinterpretē tādējādi, ka šādam strīdam ir jāpiemēro tās dalībvalsts jurisdikcijas noteikumi, kuras valstspiederīgie ir visi lietas dalībnieki?"

Par prejudiciālo jautājumu

21 Ar šo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Regulas Nr. 1215/2012 5. panta 1. punkts, lasot to kopsakarā ar šīs regulas trešo apsvērumu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tas ir piemērojams, lai noteiktu dalībvalsts tiesu starptautisko jurisdikciju izskatīt strīdu starp dalībvalsts darba ņēmēju un šīs dalībvalsts konsulāro iestādi, kas atrodas citas dalībvalsts teritorijā.

22 Lai atbildētu uz prejudiciālo jautājumu, kas attiecas uz Regulas Nr. 1215/2012 5. panta 1. punktu, lasot to kopsakarā ar minētās regulas trešo apsvērumu, ir jānosaka, vai Regula Nr. 1215/2012 ir piemērojama tādā situācijā, kāda ir pamatlietā.

23 Šajā ziņā ir jāpārbauda, pirmkārt, vai uz pamatlietu kā "civillietu un komerclietu" attiecas Regulas Nr. 1215/2012 piemērošanas joma šīs regulas 1. panta 1. punkta izpratnē.

24 Tā kā ar Regulu Nr. 1215/2012 ir aizstāta Padomes Regula (EK) Nr. 44/2001 (2000. gada 22. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās (OV 2001, L 12, 1. lpp.), Tiesas sniegtā interpretācija par šīs pēdējās minētās regulas noteikumiem attiecas arī uz Regulu Nr. 1215/2012, ja šo abu Savienības tiesību instrumentu noteikumi var tikt atzīti par "ekvivalentiem" (spriedums, 2016. gada 16. novembris, *Schmidt*, C-417/15, EU:C:2016:881, 26. punkts un tajā minētā judikatūra).

25 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 44/2001 1. panta 1. punkta pirmo teikumu to piemēro civillietās un komerclietās. Jēdziena "civillietas un komerclietas" interpretācijas rezultātā daži tiesu nolēmumi tiek izslēgti no minētās regulas piemērošanas jomas tādu elementu dēļ, kuri raksturo juridiskās attiecības starp lietas dalībniekiem vai tiesvedības priekšmetu (skat. it īpaši spriedumu, 2009. gada 28. aprīlis, *Apostolides*, C-420/07, EU:C:2009:271, 42. punkts un tajā minētā judikatūra).

26 Tādējādi Tiesa ir uzskatījusi, ka, lai gan noteiktas tiesvedības starp valsts iestādi un privāttiesību subjektu var ietilpt Regulas Nr. 1215/2012 piemērošanas jomā, tas tā nav gadījumā, ja valsts iestāde rīkojas, īstenodama valsts varu. Proti, ja kāds lietas dalībnieks īsteno publisko varu, izmantojot plašas pilnvaras salīdzinājumā ar tiesību normām, kas piemērojamas attiecībām starp privātpersonām, tas izslēdz šādu lietu no civillietu un komerclietu kategorijas Regulas Nr. 1215/2012 1. panta 1. punkta izpratnē (skat. spriedumu, 2019. gada 28. februāris, *Gradbeništvo Korana*, C-579/17, EU:C:2019:162, 49. punkts un tajā minētā judikatūra).

27 Attiecībā uz strīdu starp trešās valsts vēstniecību, kas atrodas dalībvalstī, un tās darbiniekiem, Tiesa nosprieda, ka vēstniecības funkcijas – kā tas izriet no Vīnē 1961. gada 18. aprīlī noslēgtās Konvencijas par diplomātiskajām attiecībām 3. panta – būtībā ir pārstāvēt nosūtošo valsti, aizsargāt tās intereses, kā arī veicināt attiecības ar uzņemošo valsti. Šo funkciju izpildē vēstniecība, gluži tāpat kā ikviena cita publiska vienība, var rīkoties *iure gestionis* un kļūt par civiltiesiska rakstura tiesību un pienākumu subjektu, it īpaši, noslēdzot privāttiesiskus līgumus. Šādi tas ir gadījumā, kad tā slēdz darba līgumus ar personām, kas neveic ar publiskās varas īstenošanu saistītas funkcijas (spriedums, 2012. gada 19. jūlijs, *Mahamdia*, C-154/11, EU:C:2012:491, 49. punkts).

28 Tā tas *a fortiori* ir arī gadījumā, kad runa ir par strīdu starp ģenerālkonsulātu un personu, kas tajā sniedz individuālus darba pakalpojumus saistībā ar dokumentu saņemšanu lietās, kuras Bulgārijas valstspiederīgie ved konsulātā, kā arī pakalpojumus saistībā ar šo lietu vešanu, kas ir pakalpojumi, kuri nav saistīti ar publiskās varas īstenošanu un kuri neapdraud Bulgārijas Republikas intereses drošības jomā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 19. jūlijs, *Mahamdia*, C-154/11, EU:C:2012:491, 56. punkts).

29 Līdz ar to strīds, kas izriet no tāda līguma kā pamatlietā aplūkotais, var ietilpt Regulas Nr. 1215/2012 piemērošanas jomā kā civillieta un komerclieta. Tomēr iesniedzējtiesai, ņemot vērā visus pamatlietas faktus, ir jāizvērtē, vai tas tā ir pamatlietā.

30 Otrkārt, attiecībā uz ārējo elementu, kura esamība ir minētās regulas piemērojamības nosacījums, ir jānorāda, ka Regulā Nr. 1215/2012, kur tās preambulas 3. un 26. apsvērumā ir lietots jēdziens "pārrobežu tiesvedības", šajā ziņā nav ietverta nekāda definīcija.

31 Taču Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 1896/2006 (2006. gada 12. decembris), ar ko izveido Eiropas maksājuma rīkojuma procedūru (OV 2006, L 399, 1. lpp.), 3. panta 1. punktā līdzvērtīgs jēdziens "pārrobežu lieta" ir definēts kā lieta, kurā vismaz vienai no pusēm domicils vai pastāvīgā dzīvesvieta ir dalībvalstī, kas nav prasību saņēmušās tiesas atrašanās dalībvalsts (spriedums, 2020. gada 7. maijs, *Parking* un *Interplastics*, C-267/19 un C-323/19, EU:C:2020:351, 33. punkts).

32 Tā kā abas šīs regulas ietilpst tiesu iestāžu sadarbības civillietās, kurām ir pārrobežu ietekme, jomā, ir jāsaskaņo Savienības likumdevēja tajās izmantoto līdzvērtīgo jēdzienu interpretācija (spriedums, 2020. gada 7. maijs, *Parking* un *Interplastics*, C-267/19 un C-323/19, EU:C:2020:351, 35. punkts).

33 Pamatojoties uz minētā 3. panta 1. punktu, Tiesa ir nospriedusi – tā kā maksājuma rīkojuma procedūrā prasītāja juridiskā adrese ir citā dalībvalstī, nevis tajā, kurā atrodas tiesa, kas izskata lietu, lietai ir pārrobežu raksturs un tātad tā ietilpst Regulas Nr. 1896/2006 piemērošanas jomā (spriedums, 2020. gada 7. maijs, *Parking* un *Interplastics*, C-267/19 un C-323/19, EU:C:2020:351, 34. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

34 Šajā ziņā ir jānorāda – attiecībā uz darba līgumiem, ko vēstniecība slēdz valsts vārdā,– tā ir "struktūra" Regulas Nr. 44/2001 18. panta 2. punkta izpratnē, ja darba ņēmēju, ar kuriem tā ir noslēgusi līgumus, funkcijas ir saistītas ar administratīvu darbību, ko vēstniecība veic uzņemošajā valstī (spriedums, 2012. gada 19. jūlijs, *Mahamdia*, C-154/11, EU:C:2012:491, 52. punkts).

35 Šis secinājums *a fortiori* ir jāizdara, ja darba līgumu noslēdz nevis vēstniecība, bet gan ģenerālkonsulāts, ja vien ir izpildīti 2012. gada 19. jūlija sprieduma *Mahamdia* (C-154/11, EU:C:2012:491) 48. punktā uzskaitītie nosacījumi.

36 Pēc analoģijas ir jāuzskata, ka ģenerālkonsulāts ir "struktūra" Regulas Nr. 1215/2012 izpratnē, jo tā atbilst Tiesas judikatūrā noteiktajiem kritērijiem. Precīzāk, kā Ārlietu ministrijas teritoriālā struktūra ģenerālkonsulāts ilgtermiņā uz āru sevi pozicionē kā šīs ministrijas paplašinājumu. Ģenerālkonsulāts pārstāv ministriju uzņemošajā valstī; to vada ģenerālkonsuls, un tas ir spējīgs autonomi uzņemties civiltiesiska rakstura tiesības un pienākumus. No tā izriet, ka konsulāts var tikt uztverts kā darījumu centrs atbilstoši tam, kas ir norādīts 2012. gada 19. jūlija sprieduma *Mahamdia* (C-154/11, EU:C:2012:491) 49. un 50. punktā.

37 No tā izriet – ja konsulāts ir vienas dalībvalsts "struktūra" citā dalībvalstī, tādā gadījumā viens no lietas dalībniekiem ir jāuzskata par tādu, kura domicils vai pastāvīgā dzīvesvieta ir dalībvalstī, kas nav tā, kurā atrodas tiesa, kas izskata lietu.

38 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka pamatlietā aplūkotie pakalpojumu sniegšanas līgumi ir noslēgti Spānijā un šajos līgumos noteiktie pienākumi tika izpildīti šajā pašā dalībvalstī.

39 Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jāsecina, ka pamatlietai ir pārrobežu ietekme.

40 Tā kā prejudiciālais jautājums attiecas tikai uz Regulas Nr. 1215/2012 piemērošanu un neattiecas uz Bulgārijas vai Spānijas tiesu jurisdikcijas noteikšanu šajā gadījumā, iesniedzējtiesai būs jāizdara secinājumi, ņemot vērā Bulgārijas Darba kodeksa 362. panta piemērošanu.

41 Šādos apstākļos uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Regulas Nr. 1215/2012 5. panta 1. punkts, lasot to kopsakarā ar šīs regulas trešo apsvērumu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tas ir piemērojams, lai noteiktu dalībvalsts tiesu starptautisko jurisdikciju izskatīt strīdu starp dalībvalsts darba ņēmēju, kurš neveic ar publiskās varas īstenošanu saistītas funkcijas, un šīs dalībvalsts konsulāro iestādi, kas atrodas citas dalībvalsts teritorijā.

Par tiesāšanās izdevumiem

42 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (astotā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās 5. panta 1. punkts, lasot to kopsakarā ar šīs regulas trešo apsvērumu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tas ir piemērojams, lai noteiktu dalībvalsts tiesu starptautisko jurisdikciju izskatīt strīdu starp dalībvalsts darba ņēmēju, kurš neveic ar publiskās varas īstenošanu saistītas funkcijas, un šīs dalībvalsts konsulāro iestādi, kas atrodas citas dalībvalsts teritorijā.

[Paraksti]